

njem šolskem letu dati svoje sinove v Dijaški dom v Ptuju, naj naslovijo svojo prošnjo (brez koleka) na: Ravnateljstvo Dijaškega doma v Ptuju, Minoritski trg 3. Vzdrževalnina bo znašala mesečno 450 Din za gojenca, ki se plača vsak mesec naprej. Posebni izdatki za knjige, šolske potrebščine, zdravnika itd. se poravnajo posebej. Vsak gojenec mora prinesiti s seboj potrebno obleko. Kaj vse mora imeti, se bo spretjemu prošniku naznanilo obenem z rešitvijo prošnje na priloženem »naročilu«.

Sprejem v kn.-šk. dijaško semenišče v Mariboru. V ta zavod se sprejemajo duševno in telesno zdravi ter nadarjeni sinovi krščanskih staršev iz lavantinske škofije, ki kažejo veselje do duhovniškega poklica in so dovršili kak raz-

red klasične gimnazije, kakor tudi oni, ki mislijo po prestatnem sprejemnem izpitu vstopiti v I. razred državne klasične gimnazije v Mariboru. Učenci realnih gimnazij ne morejo postati gojenci semenišča. Nekolekovane prošnje za sprejem, opremljene s potrebnimi dokumenti (rojstno-krstni list, zadnji šolski izkaz, davčno potrdilo, zdravniško spričevalo), se morajo najpozneje do 31. julija potom pristojnega župniškega urada poslati na lavantinski kn.-šk. ordinariat v Mariboru Prošnjiki, ki bodo polagali sprejemni izpit za vstop v gimnazijo v Mariboru, se naj po prestatnem izpitu predstavijo ravnateljstvu dijaškega semenišča (Koroševa ulica 12, nasproti klasične gimnazije). Vsi ostali prošniki pa naj to store v času od 27. do 31. julija t. l.

Sv. Jurij ob južni žel. Po dolgi in mučni bolezni je preminula na binkoštni ponedeljek ob pol 10. uri dopoldne posestnica Urška Voga v Kladju št. 2, v 49. letu svoje starosti. Spavaj mirno in sladko nam nepozabna Urška, ohranili Te bomo v trajnem spominu in molili za Te. Bog pa Ti naj bo dobrotljiv plačnik za vse Tvoje delo na zemlji! Žalostnemu možu in otrokom ter drugim preostalim pa izrekamo naše iskreno sočutje in sožalje!

Sovjetski zakoni.

List »R. g.« z dne 17. maja poroča po moskovskih »Izvestijah« to-le: »Mlad inženir moskovskega »Elektrokombinata« A. V. Ivanov se je poročil - deklico, kateri je bilo ime Tanja. Ko sta se vzela, je bila Tanja stara 16 let in je še hodila v šolo. Po enem letu sta dobila dete in še po enem letu sta se ločila. Ko so Ivanova vprašali po vzrokih, zakaj je zapustil mlado ženo in razdril ravno ustanovljeno družino, je odgovoril: Kaj hočem narediti? Ona mi več ne vzburja krvi.

Ivanov se je oženil drugič in sicer z delavko istega »Elektrokombinata«, po imenu Nina. Rodila mu je dete in pötlej sta se ločila. Zdaj pa je Ivanov navajal druge vzroke za ločitev zakona. Kri mu je še vzburla, a žena je bila slaba gospodinja, vse je bilo preveč kuhano ali pečeno. Pri tej plači, katero je imel, v gospodinjstvu ni mogel shajati.

Ivanov se je oženil tretjič z uradnico istega podjetja z imenom Tosja. Ta zakonska vez je pa trajala le dva meseca. Ivanov se je izrazil, da je to bilo le silno stremljenje. Ljubezen je svobodna — je govoril svoji ženi pri slovesu — ljubezen je kakor ptička. Treba ji je leteti.

Inženjer se je oženil četrtič. Novi ženil je bilo ime Lida. Bila je učiteljica in po Ivanovem besednem opredeljenju »mirna baba«. Toda eno leto je prešlo in zopet ni več držalo. Zakaj? Pokazalo se je, da je bila prvič »huda kot čaplja«, — drugič si je »vsled pranja ogrdila roke« in tretjič je bila čisto navadna ženska.

Odprta noč in dan so groba vrata.

Velika Nedelja. V soboto dne 6. t. m. smo ob ogromni udeležbi ljudstva izročili materi zemlji truplo pokojnega g. Antona Hrzič, po domače Boštjanovega ata, pod katerim imenom ga je poznala cela okolica. Pokojni je bil večkratni in tudi sedaj predsednik občine Velika Nedelja ter obenem tudi cerkveni ključar. Bil je globoko veren ter izredno dobrega srca, takorekoč oče siromakov. Kot župan je bil izredno prijazen do vsakogar, in ako je bilo potrebno, je znal tudi vsakega očetovsko poučiti in posvariti. Vsakemu, kateri je imel vsaj enkrat priliko ž njim občevati, se je gotovo trajno utisnil v spomin njegov prijazen in dobrodušno smehljajoč obraz. Pokojni je bil star šele komaj 61 let ter ima še živa očeta in mater od kojih je oče star 89, mati pa 86 let. Blagi Anton! Počivaj v miru, mi pa Te hočemo ohraniti v trajnem spominu, saj si nam bil v življenju take rekoč nekak svetilnik in to v verskem, kakor tudi v gospodarskem oziru. Težko prizadeti družini naše sožalje!

Makole. V nedeljo dne 24. maja smo položili k večnemu počitku posestnico Ljudmilo Tacinger, rojeno Bračič, staro 35 let. Dve leti je tr-

pela na mučni in neozdravljivi jetiki. Rajna je bila dobra žena in skrbna gospodinja; svojemu možu je morala zapustiti tri male, nepreskrbljene otročičke. Nad vse priljubljen ji je bil »Slov. gospodar«, ki ga je prav rada čitala. Na zadnji poti jo je spremljalo mnogo znancev, prijateljev in sorodnikov. G. župnik ji je pri odprtem grobu v slovo spregovoril prisrčne besede. Dobri Milki naj bo Bog milostljiv sodnik, preostalim pa naše iskreno sožalje!

Sv. Andraž v Slov. goricah. Pri nas so zapeli zvonovi in naznanili po vsej okolici tužno vest, da je od trudapolnega dela, okrepcan s tolažili sv. vere, zatisnil oči v starosti 45 let naš dober in ugleden faran in član Apostolstva mož Bezjak Anton iz Vitomarec. Bil je mnogoleten član občinskega odbora in obenem vršil težko službo mesooglednika. Pogreb, ki se je vršil ob navzočnosti vseh sorodnikov in znancev č. g. župnika, občinskega odbora, je g. župan Tomaž Toš v kratkih in resnih besedah opisal njegovo požrtovalno delo. Iskal je zdravja pri mnogih zdravnikih, a ni ga našel. Zapušča ženo in dva sinova. Dragi Anton, počivaj v miru v prerenem grobu!

»A, zdaj Ravnjaka zopet poznam. Z besedo moram nazaj. Nisi, kakor je toliko drugih dedcev, ki jih je deset za en cent — kakor ti je na primer ujec Miha: le povej mi! V tebi tiči še duh starih Ravnjakov.«

»Kar pusti take prilizavne besede; ne vžgejo me in tebi se ne podajo. Sicer pa še nisem do kraja povedal. Ciganica sme ostati pol leta na poskušnjo. Ako se do tedaj ne naredi, so tudi po šestih mesecih naše duri tako široke, da bo lahko zletela ven.«

»Prav mi je, kakor praviš. O šentkatarinjem bova dalje govorila. Da je ciganka na Ravnah v dobrem varstvu, to itak vem; zato se ti že zdaj zahvalim. Zdaj moram pa res iti. Zbogom!«

Ko je odhajala, je komaj zadržala smeh. Odhitala je po stopnicah gor, da bi videla svojo varovanko.

Ciganka je sedela zraven svoje postelje v Kristinini kamri in se je jokala. Iznenada se je v durih prikazala Jerca. Nekaj trenutkov je strmela v dekle, potem se je oglasila:

»Vanda, zdaj te bi skoraj ne bila spoznala, tako čedno si oblečena. Lepo se ti poda... Toda ti si se jokala. Kaj ti je?«

»Nič, nič,« je ihtela ciganka; »ali ostati ne smem več v tej lepi hiši. Stara gospa in mladi gospod me

bosta nagnala. Kam naj grem? Nazaj moram v tabor in tam me bodo ubili.«

»Vanda, nikar si ne delaj skrbi in obriši si solze! Na Ravnah lahko ostaneš, dokler te je volja. Vse je v redu, gospodar mi je obljubil.«

»Gospodar? To je mladi gospod, kajne? Oh, tega se bojim, ta tako grozno gleda!«

»To je bilo le v začetku, ko ni vedel, kako je s teboj. Dober človek je in skrbel bo zate kakor za druge posle. Mati, Nana, ta šele je dobra duša! Če boš lepo okoli nje, ti bo kakor prava mati.«

Zopet so se odprla vrata in prisopla je Kristina.

»Vanda, Vanda!« je zaklicala, »zdaj je vse prav. Srečna si, ni ti treba od hiše. Skupaj ostaneva za zmerom in skrbela bom zate, kakor da si mi sestra.«

»Da, da, Kristina je pridna, nje se drži!« je potrdila Jerca; »zdaj pa poslušaj, Vanda, kaj ti rečem. Pametna bodi in ne delaj neumnosti! Lagati se ne smeš, vzeti ne smeš ničesar, ampak zmeraj prositi, če bi kaj rada. Pri delu bodi marljiva, na besedo ubogaj in nikoli ne godrnjaj!«

»Tudi, če me bodo topli, ne bom rekla ničesar,« je odvrnila ciganka.

»Vanda, tepsti te nihče ne sme, to ne sme biti,« je vzkliknila Kristina.

(Dalje sledi.)

Oster nastop Italijanov proti plenilec v Addis Abebi.

Po odhodu neguša iz Addis Abebe je pričela splošna plenitev in opustošenje mesta. Italijani so aretirali v abesinski prestolici krog 1500 domačinov. Vsi so bili radi p'nitve in ker niso hoteli izročiti orožja, ustreljeni v skupinah po 40 do 50 naenkrat v štirih skladiščih, ki se nahajajo krog kolodvora.

Novo italij. letališče in odkritje negušovega žitnega skladišča.

V Debrí Markosu so pričeli graditi veliko letališče, na katerem bodo lahko pristajala tudi težka letala. V bližini Debre Brethana je oddelek askarov odkril skrivno skladišče neguševe vojske in v njem 30 t živil,